

Vi starter, hvor vi sluttede

Det lader til, at epicenteret omkring VAR lige nu er i England og Italien. Det er i hvert fald derfra, at de store brøl kommer lige nu. Der er selvfølgelig de sædvanlige klynk fra trænere og andet godtfolk, som er utilfredse med kendelser – men heller ikke alle har forstået, hvad VAR egentlig går ud på.

Senest trak det nogle overskrifter i kampen mellem Frosinone og Monza i Serie A, hvor der i mindst ét dansk netmedie blev gjort et meget stort nummer ud af, at et mål blev godkendt pr. mobiltelefon. Hvad man tilsyneladende har glemt – eller ikke vidste – er, at det er den helt etablerede nødprocedure, hvis VAR af den ene eller anden grund falder ud. Så kontakter VAR-rummet fjerdedommeren, som kan melde videre ind på banen. Lad mig starte med at slå fast, at en kamp ikke bliver ugyldig, fordi VAR er ude af funktion i kortere eller længere tid. Så meddeler man simpelthen holdene (og på storskærmen publikum), at nu kører vi uden VAR. Tilsvarende selvfølgelig hvis maskineriet kommer op at køre igen. Det er ikke den mest elegante løsning, men det er nødløsninger jo også sjældent.

Interessant var det at se, at der var folk, der begyndte at pibe over, at der ikke var VAR på Carabao-Cup – semifinalerne, fordi stadion i Middlesbrough ikke var klar til det, hvorefter man meget fornuftigt besluttede at undlade VAR i alle kampene. Mange tror, at man bare kan smække nogle kameraer op, og så har vi VAR. Der er en del mere i det end som så. Når man skal tegne offside-linjer, skal det jo helst være nøjagtigt. Samtlige danske Superliga-stadions er blevet målt igennem af en landmåler eller tilsvarende, så man kan sætte de rigtige fikspunkter. Og det kan man naturligvis ikke byde en klub, som for en gangs skyld er fremme ved en kamp, hvor VAR kunne være interessant. Så når VAR er der, har man nogen at skælde ud på – når det ikke er der, er det minsandten også galt.

Det er nu engang betingelserne, når man kører med elektroniske hjælpemidler. De kan være en meget stor hjælp – men de kan også være en lige så stor forbandelse, hvis tingene går galt.

Men sker der en hændelse, mens VAR er nede, er man på den. Her træder nødproceduren med mobiltelefonen i kraft. Så bruger man mobiltelefonen for at skabe kontakten mellem VAR-rummet og fjerdedommeren i kraft. Han kan så informere dommeren om afgørelsen (og man kan så sige, at det er et af de sjældne tilfælde, hvor det faktisk er VAR, der tager afgørelsen). Det er der sådan set heller ingen grund til at være bekymret for, eftersom dommeren i VAR-rummet normalt er på samme niveau som ham inde på banen.

En læser er irriteret over, at spillerne stimler sammen omkring dommeren, mens han venter på VARs input. Det er jeg også – og løsningen kunne sagtens være, at man trak dommeren op i midtercirklen og samtidig gjorde den til forbudt område for alle andre. God idé – men det vil kræve en ændring af VAR-protokollen og for den sags skyld fodboldloven, så det er ikke helt ligetil. VAR-protokollen er til gengæld til konstant revision i baggrunden, så man kan da håbe. Jeg vil i hvert fald tage den med mig, hvor jeg kommer frem.

En anden læser griber tilbage til en situation mellem Liverpool og Crystal Palace i starten af december, hvor der bliver dømt straffespark, men hvor VAR kalder dommeren ud for at se den aktuelle situation, hvorefter straffesparket omstødes på grund af en forseelse i opspillet. Jeg har ikke set situationen, men lad mig slå fast, at VAR kun må gribe ind for klare og åbenlyse dommerfejl. Det gælder også situationer i opspillet. Vi havde et skrækeksempel i en kamp mellem PSG og Real Madrid (tror jeg nok – ret mig, hvis jeg tager fejl. Hukommelsen er ikke,

hvad den var engang) for et par år siden, hvor et straffespark blev annulleret på grund af en perifer berøring i midtercirklen. Det er ikke meningen med VAR.

For lige at skifte fra VAR for en stund, har en læser også blandt meget andet spurgt, hvor længe efter en kamp, at en dommer kan indberette en spiller. Det er et rigtig godt spørgsmål. Vi er nødt til at skelne mellem gule / røde kort og indberetninger. Gule og røde kort kan anvendes for spillerne hele vejen fra omklædningsrummet og tilbage igen. Det vil sige, at der er ret stort spillerum, hvis man tager Kløvermarkens bane 31 (eller hvad den nu hedder, den længst ude). Jeg har selv som dommer haft fornøjelsen af at dømme en kamp på alleryderste bane, som på det nærmeste rammer næste postnummer. Der kan man godt nå at høre nogle gloser, som ikke lige står forrest i ordbogen, når man skal tilbage til omklædningsrummet. Vi har endda haft eksempler på Superliganiveau, hvor en spiller blevet vist det røde kort i selve spillergangen efter kampen. Han var dybt uforstående. Det kastede også en protest af sig – som blev afvist.

Indberetninger er en anden sag, og her har man en flydende grænse. Dommeren kan til hver en tid indberette en spiller (også hinsides omklædningsrummet). Men hvor er grænsen? Cafeteriet efter kampen OK. Men på vej hjem i bussen? Det er der andre instanser, der må tage bestik af. Men instruktionen er klar – indberet, hvis man oplever uartig opførsel af den ene eller anden art.

Samme læser spørger, hvor mange fejl en dommer egentlig kan begå, før det diskvalificerer ham fra at dømme på højt niveau. Nu opererer vi ikke med begrebet 'diskvalifikation'. Vi slår alle skævere fra tid til anden, men det er selvfølgelig et problem, hvis det bliver en tilbagevendende begivenhed.

Systemet er således indrettet, at der til enhver kamp på højt niveau er en dommerobservatør, som indberetter, hvad han har set (og selvfølgelig har afstemt med dommeren forinden, for observatørens vinkel behøver jo ikke være den optimale). På basis af alle observatørrapporter står man til sidst med et slutprodukt. Og på baggrund af det rykkes dommerne så op eller ned. Observatørrapporterne er ikke det eneste afgørende. Der er også andre parametre indover, f.eks. personlighed, antal afbud, præstationer i fysisk og teoretisk test osv. Men det afgørende er, at vi ikke ligger og fører ølregnskab over antal fejl. Sådan fungerer verden bare ikke. Vi har ikke en fejlfinderkultur.

Så har jeg også en læser, der er glad for VAR, men ikke kan forstå millimeterafgørelserne omkring offside og de mere eller mindre tvivlsomme hands-kendelser. Det vil det nok føre for vidt at komme ind på lige her – men den ligger på lageret til videre behandling.

Vi kan glæde os over, at dagen er blevet godt 20 minutter længere nu. Det er der i hvert fald mange, der gør, inklusive fuglene i haven. Nu er der snart kun godt en måned til, at det går løs med fodbolden herhjemme igen.

Flere har spurgt mig, hvad der sker med klummen, nu hvor Tipsbladets papirudgave går ind den 26. januar. Der er styr på det, inklusive en løsning. Så man behøver ikke at slippe for mig. Måske bliver det en anelse mere besværligt – men det foregår i samme univers. Så glæd jer ikke for tidligt – jeg er der endnu. Og nu tilbage under dynerne. Denne her omgang med forkølelse og luftveje er godt nok noget af det værste og mest langvarige, som jeg har prøvet i mit lange liv. Men jeg deler det jo med det halve af resten af Danmark, hvilket er en fattig trøst, men det er altid rart at vide, at man ikke er alene.